

I NO OBSTANT, DIR POC FA MAL

IES VELES E VENTS
(TORRENT)
2022-2023

Aquest fanzine ha estat realitzat per l'alumnat dels grups de 3r B, 4t B i 4t C de l'assignatura de *Valencià* i les alumnes de l'assignatura d'*Igualtat i gènere* de 3r i 4t.

Coordinat per:

Laura Febré Diciena, *Igualtat i gènere*
Raimon Ribera Añó, *Valencià*

Imatges i fotografies:

Laura Febré Diciena (pp. 4, 14, 36, 41)
Míriam Aroca Falcó (p. 16)
Paula Bonet (p. 20)
Nigel Van Wieck (p. 28)
Mónica Catalina Antúnez Almagro (p. 44)
Tina Modotti (p. 46)
Remedios Varo (p. 49)
René Magritte (p. 51)

Aquesta obra està subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 4.0 Internacional de Creative Commons

ÍNDEX

INTRODUCCIÓ	7
PARRHESIA	9
Rocío Álvarez Domínguez	10
Adrian López Caparrós	11
Pau Giménez Maestro	12
Gabriel Garcia Armario	13
Raluca Todica	14
María Pía Castro Peña	15
Adrián Miriyev Carrasco	16
Míriam Aroca Falcó	17
María Daniela Hernández Villamediana	18
Lorena Baixauli Ramos	19
AMOR ROMÀNTIC	21
Inés Giménez Cruz	23
Zaida Martínez Correa	24
Mario Gutu	25
Lucía Espí Rodríguez	26
Amaya Hernández Grimaldi	27
LA MIRADA MASCULINA	29
Víctor Muñoz Tirado	30
Biel González Barber	31
Iris Blasco Sebastián	32
Amaia García Serra	33
Naomi Mengual Zangaro	34
Maribel Romero Yuncal	35
VIOLÈNCIA DE GÈNERE	37
Iris Jiménez Plaza	38
Claudia Penella Teruel	39
Núria Romero Bascuñana	40
Naila Muñoz Cartán	41
Lola García Cortina	42
Marco Vendrell Paraje	43
Mónica Catalina Antúnez Almagro	44
Beatriz Caño Ortiz	45
EL BON AMOR	47
Mélani Sánchez Sánchez	48
Sofia Valiente Montoya	50

11. *El sentido de una proposición es su acuerdo o desacuerdo con las posibilidades de existencia e inexistencia de los pájaros.*

11.1. *Sin embargo, toda proposición corre el riesgo de no conservar su sentido, si se dice demasiadas veces.*

11.2. *No obstante, decir poco duele.*

Trece tesis para la mejor comprensión de los pájaros
en edad de merèixer
Berta García Faet

Merèixer: *Estar, algú, en situació, per les seves qualitats, accions, actituds, etc., de poder rebre, experimentar, etc., en justícia, alguna cosa favorable o desfavorable.*

Estimats pardals en edat de merèixer, gràcies per endinsar-vos amb tots nosaltres –els altres pardals– en aquest experiment per a la millor comprensió de l’edat de merèixer.

Vam donar-vos aquest vers-llançadora mesos enrere i va respondre amb els poemes i assajos que ací vos retornem. No sabíem ben bé què podíem esperar ni tampoc el que esperàveu vosaltres. Tampoc si ho vèieu com una tasca més o si en algun moment podria arribar a tenir algun sentit per a vosaltres. Tampoc no ho sabem encara.

Per si no ho teniu clar, ha sigut un viatge ple de vents d’ací i d’allà: heu fet poemes, els heu llegit i classificat, heu reflexionat al respecte d’ells i heu escrit de nou; i, en escriure de nou sobre aquests poemes, estàveu escrivint, potser, sobre vosaltres.

I qui són els pardals en edat de merèixer?

En aquest viatge que emprenen, els pardals fan camins dubtosos per la mar, cerquen amagatalls secrets en llenguatges amb què potser mai no han experimentat abans. Allà es

troben amb allò que no es pot dir, allò que els pesa, amb el moment en què la veu tremola. Aquesta ha estat la nostra invitació. Aquesta la vostra aventura. On vos duran vostres ales, Veles e vents? No hi ha camí cap a vosaltres que no siga sempre un viatge enfora. I llavors pregarem al mestral i al ponent, al gregal i al vent tramuntanal que complisquen el vostre retorn.

Laura i Raimon

INTRODUCCIÓ

Quan ens parlen de l'amor, en què pensem? En la típica parella heterosexual, monògama, d'un home i una dona, però no hi ha realitat més enllà d'açò?

La norma que ens ha imposat la societat és de una parella així: l'home major que la dona, fort, que porta els diners a casa, i la dona delicada que ho fa tot pel seu home. Fins i tot en les relacions homosexuals estan les típiques preguntes absurdes com: «Qui és l'home de la relació?» ja que, per descomptat, algú ha de complir amb l'estereotip de la societat.

I llavors, què es l'amor? Tal i com el defineix la RAE, es tracta d'un «[s]entiment intens de l'ésser humà que, partint de la seva pròpia insuficiència, necessita i cerca la trobada i unió amb un altre ésser», però en aquesta definició hi ha coses que no encaixen, veritat?

Bàsicament, la frase «partint de la seua pròpia insuficiència» insinua que necessitem l'amor per a viure, cosa que no anem a contradir, però ens hauríem de preguntar si el que necessitem és l'amor d'una altra persona o, més aviat, amor propi, ja que, com diu la frase que de segur totes hem escoltat en alguna ocasió, «qui no es vol a si mateixa, no pot estimar ningú». En eixe sentit, constatem que es dona molta importància a l'amor romàntic respecte a una altra persona, però què passa amb l'amor propi? Podem estimar ningú sense ell?

Segons la nostra opinió, les persones no estan incompletes, sinó que només busquen una persona que els faça oblidar els seus problemes, les seues pors; busquen una persona que els faça viure experiències que mai no oblidaran, que els traguen un somriure cada vegada que el món se'ls vinga damunt, aquelles que estan quan ningú més hi és.

No obstant, cadascú viu l'enamorament d'una forma diferent, i llavors, com sabem que el que sentim és amor? Uns viuen l'amor com si estigueren en una bombolla que no voldrien que explotara mai, però potser que això que sentim només

significa felicitat. L'amor, no obstant, sempre ha estat representat com un sentiment enorme que val fins i tot més que la pròpia vida. A més a més, amb unes pautes constrenyides a l'estereotip d'home i dona que es casen i tenen fills. Això també ha dut a que cregam que trobant l'amor de la nostra vida tot millorarà i no tindrem problemes, quan en realitat estarem tractant d'emplenar un buit.

En canvi, hui en dia hi ha més llibertat i opcions per a triar com i amb qui relacionar-nos. Encara que hi ha persones que rebutgen la idea de no seguir els esquemes de l'amor romàntic. Però, per què hem de reduir a una sola forma una cosa tan variable com pot ser l'amor? Després de tot açò, podem imaginar altres formes d'amor? És possible eixir dels esquemes de l'amor romàntic? Podem viure l'amor d'una manera més lliure? Hauríem de ser capaços d'imaginar amors no prototípics i al mateix temps que no imposen nous límits i normes en què hauríem d'encaixar obligatòriament?

Daniela Climent Méndez, Amaya Hernández Grimaldi, María López Estruch, Ainara Luzán Fernández, Irene Martínez López, Raquel Montesa Andreu, Nerea Ortiz Giménez, Antonio Pérez Benegas, Marina Puchades Benlloch i Erika Vicente Mena

PARRHESIA

I si la clau estiguera en no oposar la valentia a la por? Habitualment pensem aquests conceptes de manera confusa. Podem aconseguir trobar la valentia per fer-nos escoltar, però encara així témer les possibles conseqüències o fins i tot dubtar sobre el que tractem d'expressar.

Val la pena dir la nostra veritat encara que d'aquesta manera arrisquem tot el que tenim? Michel Foucault defineix el terme *parrhesia* com un discurs valent on diguem una veritat en què arrisquem la nostra posició. Foucault afirma que la democràcia es basa en la *parrhesia* perquè és posar per davant el bé comú a l'individual.

En els poemes podem observar com els alumnes contenen situacions diàries en les quals cal que ens expressem, i que no obstant, ens fan por. Explicar els propis problemes, evidenciar la nostra diferència en el que diem, arriscar-se a dir allò que potser fa mal a una persona estimada, etc. són experiències que tothom ha travessat en algun moment i que ens deixen en una situació de vulnerabilitat.

Així doncs, no és només en la política que aquesta es presenta, també es reflecteix en altres àmbits de la vida, com per exemple quan una persona que ha fet bullying alça la seua veu i és capaç de contar-ho a la societat per tractar de trobar una solució. La *parrhesia* és, per tant, l'acte de parlar honestament i lliure en qualsevol àmbit sense que ningú no ens force a fer-ho, fins i tot quan amb això posem en risc la nostra posició particular o els nostres interessos. En aquest sentit, la *parrhesia* fa de les nostres experiències personals un assumpte públic, ja que a fi de comptes, *allò personal és polític*.

Finalment, amb aquests arguments volem mostrar la necessitat de ser *parrhesiatés* i fer-nos escoltar encara que, mentre ho fem, les nostres paraules ens posen en risc.

Rakel Casanova Flores i Sofia Valiente Montoya

No hem de callar,
anem a parlar,
per poder expressar
el que no ha de passar.

Si estàs passant-ho mal
ho has de contar,
dir-li-ho a algun familiar
et podrà ajudar.

Hem de ser fortes
I no tindre temors.
Podem amb tots,
No hi haurà més problemes.

Volem llibertat,
volem alegria,
i poder anar a soles
de nit i de dia

Rocío Álvarez Domínguez

Sempre ens diuen que hem d'expressar-nos.
Sempre diuen que hem de dir la veritat.
Sempre ens diuen que siguem sincers.
Sempre ens diuen que parlem molt.

Què passa quan parles poc,
quan no pots expressar-te,
quan sents que no pots parlar
perquè si parles, seràs diferent?

Poques paraules, de vegades,
expressen més que moltes sense sentit
que només el que volen
és expressar molt pensant poc.

Tots podem expressar-nos
d'una manera diferent cadascun,
però això no significa
que algunes valguen més que altres.

Adrian López Caparrós

I no obstant, dir poc fa mal avui,
quan la veritat és dura i dolenta
és millor ser prudent i intel·ligent,
i triar les paraules amb qui.

Dir el que es pensa pot ser ferir,
per això, el silenci és una opció,
però cal no oblidar que la raó,
pot ser ferida sense compartir.

Cal parlar amb intenció i amor,
i mantenir la pau amb el que es diu;
i no obstant, dir poc pot ser la millor opció.

Per això, la prudència és el millor valor,
i la veritat, la nostra gran missió;
I no obstant, dir poc fa mal si no ix del cor.

Pau Giménez Maestro

Parlar i escoltar

Parlar és bo,
sempre parlar i dir-ho tot,
el positiu i el negatiu sense excepció,
encara que siga o semble poc.

Parlar és bo,
això sempre dic jo,
ningú és una tomba per a no dir
si necessites o penses parlar.

Jo i tots anem a escoltar.

Gabriel Garcia Armario

Les paraules del silenci

Sona i ressona el silenci,
Perquè les paraules estan embussades.
Sona i ressona el cor,
perquè no soporta que estiguen amagades
tant que ressona, però no hi ha pronúncia
de les paraules amb prejudicis,
i encara que diguen
que la mirada ho diu tot és perquè no viuen
el poder del mot.

Raluca Todica

El món, lloc on no es pot dir res
però, al mateix temps, es pot dir tot.

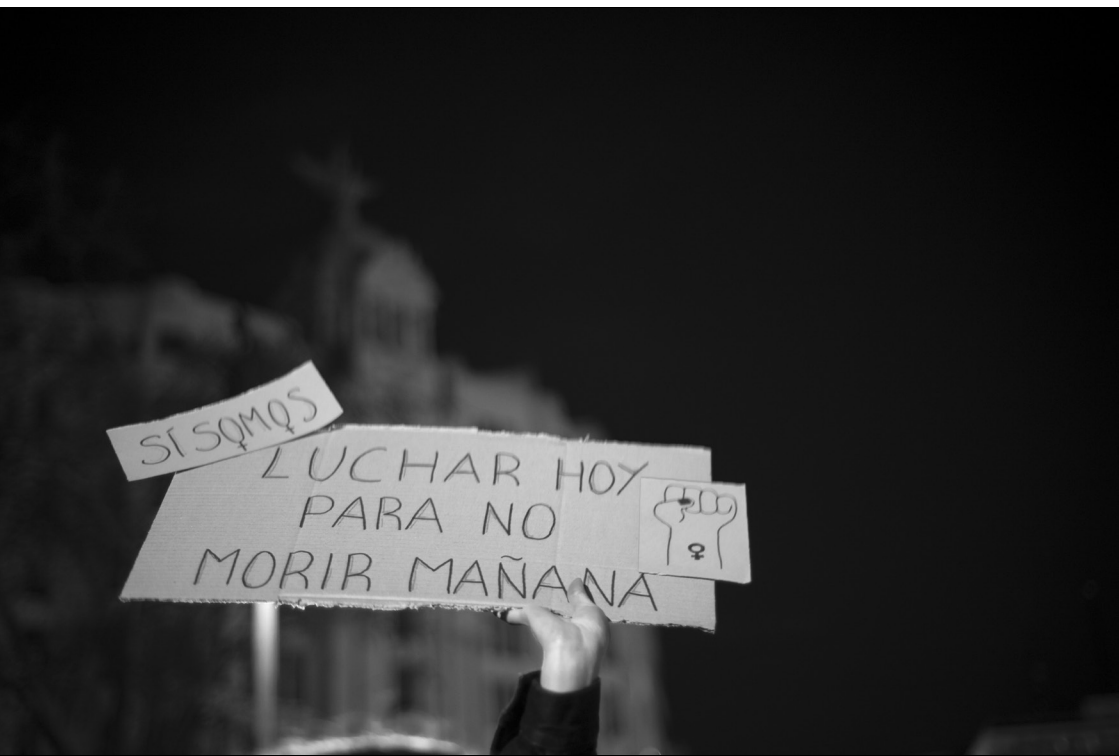
Lloc on no pots viure,
encara que siga l'única opció.

Lloc on, per parlar,
pateixes les conseqüències que aquells imposen
a tot allò que no els agrada o els fa por.

I no obstant, dir molt és com la mort.
Quan cap persona et dona la raó.

Però dir poc és pitjor
com una rosa sense color.

María Pía Castro Peña

La vida

La vida ens dona alts i baixos i ens dona lliçons,
però mai deixes que et guanye la por,
segueix endavant amb valentia,
esperança,
i aconsegueix allò que desitges.
Per a tindre la vida de els teus somnis,
Trobaràs el camí per continuar.

Adrián Miriyev Carrasco

Les paraules, eixe instrument tan fàcil
però al mateix temps tan complicat
que pot fer somriure o fer patir,
que pot fer encaixar o separar.

I no dir poc fa mal,
Quan les paraules no són ben dites,
Quan no tenen l'amor i la bondat,
Que calen per ser ben rebudes.

Cal ser prudent amb les paraules,
meditar-les bé abans de pronunciar
i escoltar, escoltar molt bé,
abans de respondre, i no jutjar.

Perquè les paraules són arma doble,
i poden curar o fer mal,
depenent del cor que les diga,
del cor que les vulga escoltar.

Míriam Aroca Falcó

Sempre ens guardem
les coses pèssimes
o les més íntimes.
Però mai veurem
les situacions que causarem
en el nostre interior, les llàgrimes
que ixen per l'exterior, com *primes*
buscant llimes.
Són com un rossinyol
cansat al nostre món
per estar nosaltres com un gira-sol
No obstant sempre voldrem estar fartíssimes
per a les coses pròximes.
I així no estar pessimistes
amb les nostres víctimes.

María Daniela Hernández Villamediana

Mal per dir?

Jo sempre he pensat
que hi ha que sentir
alegria per seguir endavant
estimant una vida sense patir.

I no obstant dir poc fa mal.
Mal per a qui?
Mal per fer o dir el mal?
Mal per a mi.

Per a mi i per al cor,
no podem estar silenciats
ja que tenim uns tresors,
uns ben amagats.

Cadascun en el nostre camí
és l'amo dels seus actes
del seu fi
de les nostres paraules.

Fins i tot hem d'escoltar
tot allò que ens envolta
i no podem decorar
els desitjos dels que ens importen.

Lorena Baixauli Ramos

TU SILENCIO
NO TE
PROTEGERÁ

AUDRE LORDE

AMOR ROMÀNTIC

L'amor com a possessió

L'amor romàntic és bo o roí? Molta gent associa l'amor romàntic a alguna cosa bona perquè des de xicotets ens han mostrat en les pel·lícules que era un amor pur i amb final feliç, però, i si ho mirem més profundament?

Tota la vida ens han dit que per ser feliç has de trobar l'amor de la teua vida, eixa mitja taronja, i que sense ella ets una persona incompleta, però necessàriament hem de pensar l'amor d'eixa manera, com alguna cosa destinada a omplir el nostre buit?

Si pensem en els papers que assumeixen l'home i la dona segons els estereotips de l'amor romàntic, ens hem de preguntar quin és el paper que s'imposa a homes i dones. Segons l'amor romàntic, l'home ha de ser qui mana i qui adquireix el poder sobre la dona. Ha de ser fort, valent, emprenedor, etc. Al contrari, la dona adquireix el paper de submissa, sensible, educada, servil i cuidadora, etc.

Si acudim als poemes que segueixen, podem veure també com l'amor no correspost ens pot fer patir. El desamor també és part del amor i tots aquests poemes ens mostren eixa altra cara de l'amor, eixa cara imperfecta amb un final no tan feliç que ens mostra el sofriment de no ser correspost o ja no ser estimat.

No obstant, el desamor no sempre és amarg perquè també hem d'entendre que no tot és per a sempre i les persones podem deixar d'estimar o no correspondre l'amor d'altre.

Moltes vegades la gent té la creença que sense dolor no hi ha amor i per això moltes vegades l'amor pot acabar derivant en alguna cosa tòxica o violenta, bé siga per la ignorància del que realment és una relació sana o perquè seguim amb la idea que el patiment és una prova d'amor.

Això és una de les injustes càrregues que la societat posa sobre l'amor, una càrrega dolorosa amb un conjunt de violència psicològica i física oculta al seu interior.

És per això que diem que, en moltes ocasions, les dinàmiques de l'amor romàntic poden acabar derivant en violència de gènere, ja que s'adquireix un poder sobre una persona de la parella. Hi ha molts factors que tornen tòxica una parella, entre d'altres la dependència emocional, la desconfiança o la gelosia.

Hi ha persones que entenen la paraula estimar com sinònim de control i dominació, tant física com psicològica. Són persones que exerceixen el control de forma agressiva sense tindre en compte les conseqüències.

Nerea Martínez Isasi i Blanca Jiménez Tamarit

El desamor

El desamor és un sentiment que ens afecta quan deixem una relació amb una persona, quan deixem d'estimar-la amb la mateixa intensitat o simplement ja no sentim res. Aquesta és l'última fase de l'enamorament? És molt difícil acceptar-ho, ja que l'altra persona pot continuar enamorada de tu i pot causar-li tristesa però es una fase de la vida que hi ha que superar. Totes les relacions s'acaben? O el que és un mite és l'amor etern? Existeixen les mitges taronges? Totes estes preguntes ens les fem sense tindre certeses.

Ainhoa Briz Enríquez, Sheila Briz Enríquez i Marina Ramos Krylova

Només unes últimes paraules

Dis-m'ho tot,
tot el que aquest any
no m'has dit.
Això m'està destrossant
per dins.
Parla'm, mira'm als ulls,
dis-me que no em vols.
Em faràs això a mi?
Deixa'm, fes-me el que vulgues,
però no em deixes
amb la paraula en la boca,
no deixes així aquesta relació.
Jo et volia,
dis-me les últimes paraules que
escoltaré eixir dels teus llavis,
eixos que ajuntaves amb els meus,
tan apassionadament.

Inés Giménez Cruz

Silenci

Punyals en el meu cor,
com silenci aclaparador.
Quan gaudiré de la teua veu?

Déu vulga que ràpid,
que mor d'amor i
d'amor viu.

Zaida Martínez Correa

Amor infeliç

Totes les nits, quan em gite al llit,
m'estremisc en la meua tristesa,
desitjant poder haver-li dit
el que el meu cor per ella expressa.

La seua bellesa incandescent
com els cants de milers de sirenes,
va deixar la meua ment inconscient,
plena de dolor i de grans penes.

Em penedisc d'haver tardat tant,
em penedisc de no expressar tot
l'amor que en mi estava gestant.

I ara em trobe sol i plorant
i tu estant amb altra persona
per la clara platja passejant.

Mario Gutu

Escriuré en aquestes línies
tot allò que sent per dins
ja fa temps que no estic bé
i necessite fugir d'ací.

No sé com vaig poder pensar
que amb el temps funcionaria
jo vaig fer tot el possible
però la teua prepotència no volia.

Si no t'ho dic a la cara
no és per temor ni covardia
és per no escoltar; calla, espera,
no molestes, tu no saps, on vas a anar...

Així que ara me'n vaig
perquè sí que sé on anar...
molt lluny de tu,
perquè ningú em farà callar.

Lucía Espí Rodríguez

Dis-me que em vols
no em deixes amb el dubte
tinc por de no agradar-te
dis-m'ho amb cura.

Jo sé que no em vols
però preferisc pensar sense dubtes
que em vols amb tot de mi
però ni una paraula ha eixit.

M'agradaria agradar-te
però sé que només és un somni
no em tragues d'aquest
vull pensar que t'agrade.

Em fa mal que no em digues res,
vull saber el que penses
vull que em digues
si t'agrade o no d'una vegada.

Jo sé que no hem parlat molt
però els dos sabem que m'agrades
sols queda saber la teua opinió
vull que em parles.

Ja no soc més pesada
no continue preguntant-te
però necessite informació,
necessite agradar-te.

Amaya Hernández Grimaldi

LA MIRADA MASCULINA

Tots aquests poemes tenen alguna cosa en comú: la protesta de les dones que ja estan fartes d'estar callades i de no tindre la llibertat de poder expressar-se. Però el que és curiós és com els homes veuen aquest silenci com alguna cosa misteriosa, preciosa o, fins i tot, sensual.

Aquest fenomen va ser estudiat per Betty Friedan, per al qual va acunyar el terme *la mística de la feminitat* i és un estereotip que ha estat present durant molts anys en la manera com els homes han mirat les dones i com aquests han construït les seues relacions.

Per a nosaltres, és estrany com els homes poden sentir-se atrets pel silenci de les dones i els misteris que pensen que s'oculten en ell. En la nostra opinió, aquest també es deu al que anomenem amor romàntic, ja que, com sabem, l'amor romàntic comença amb la curiositat cap a altra persona i per als homes el silenci de les dones els desperta eixa curiositat i, per això ho arriben a veure de manera preciosa. No obstant, la dona, no considera eixe silenci com alguna cosa bella o misteriosa, més bé el considera com unes cadenes al voltant del seu coll que l'impedeixen ser lliure de parlar, plorar o cridar.

Sara Victoria Abreu Rojas i Lourdes Ainocha Poleri Chávez

El silenci sonor

El silenci de les dones
amaga tots els secrets i tots els dolors.
L'univers invisible i callat com el propi silenci
que de vegades no és valorat.

El seu silenci pot ser interpretat
com a acceptació,
però al mateix temps fortalesa
i rebel·lia en la seua pròpia naturalesa.

Les paraules que no es diuen
són la resistència
i una manera de defensar la seua essència.

Les dones són fortes, valents i intel·ligents.
És menester que lluitem per la seua llibertat i amor.
Respectem el seu silenci.

Víctor Muñoz Tirado

I jo et mire.
Ull front ull, s'ompli la meua ànima.
I jo et mire.
Un bes volia, necessitava.
I jo et mire.
Com continue així no podré.
I jo et mire.
Les xarxes socials *estalquejant*
I jo et mire.
Guardant que sent no aguantaré.
I jo et mire.
Només amb tu en un restaurant.
I jo et mire.
Només dir-te una part fa mal.
I jo et mire.
Perquè estar amb ella un minut.
I jo et mire.
Amb tu sóc un lliure animal.
I jo et mire.
És com estar amb altra déu hores.
I jo et mire.
Veure't i voler abraçar-te.
I jo et mire.
Ballar-te, voler-te, besar-te.

Biel González Barber

No, callada no estàs més guapa.
Nosaltres som guapes quan lluitem,
lluitem pel que ens mereixem,
quan no callem.

La teua paraula mossega
quan obris la boca
i tot el món renega.

No, callada no estàs més guapa,
sinó més morta;
i si alguna cosa sé sobre tu,
és que ets la més forta.

Mai havia conegut algú
amb tantes ganes de viure
ja que tu
ets lliure.

Iris Blasco Sebastián

La lluita del silenci

Les dones no ens callem,
les dones parlem
i seguim el que pensem.

Perquè ningú ens porta les paraules
ni les idees.

Les nostres gestes ens fan fortes,
les nostres accions donen lloc a revolucions.

Gràcies a la nostra expressió
i la nostra difusió,
canviem la nostra opressió en el món.

Per això,
les dones no ens callem,
les dones parlem
i diguem el que pensem.

Amaia García Serra

Sofrint en silenci,
tenint por d'ells.
"Putes, perres, inútils"
a crit pelat.
S'ha acabat el nostre exili.

Ja s'ha acabat tot.
Anem a cridar.
Anem a revolucionar el món.

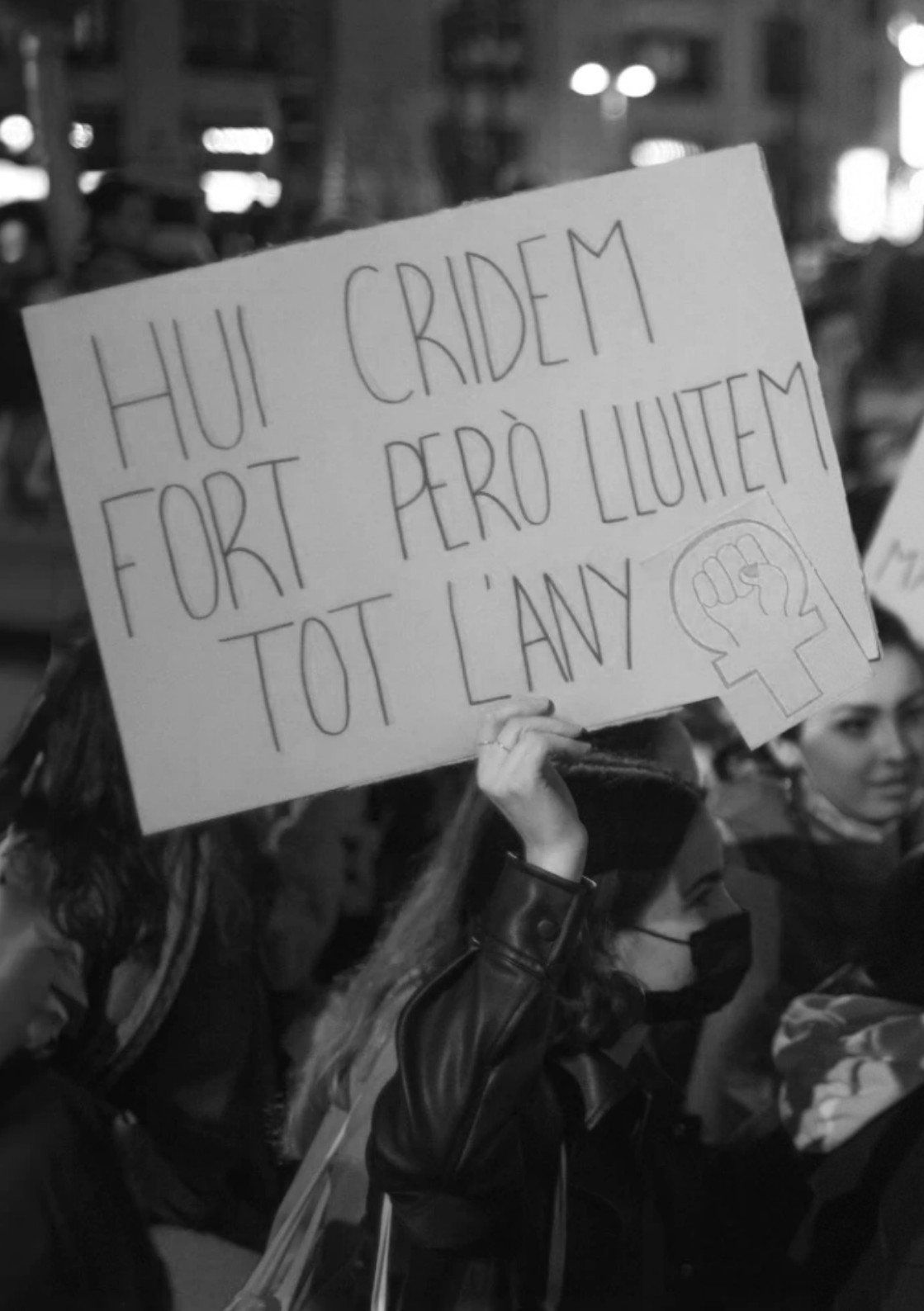
Naomi Mengual Zangaro

Per què no m'escoltes?
Jo tinc veu per parlar
i sempre a totes hores
tinc gana d'expressar.

Mai em deixes moure
el múscul ni per cantar.
Eixe tan fort com roure
que ens permet mastegar.

Jo el vull exercitar
per a que les paraules
isquen i puguen navegar
en eixa ona vermella
plena de sang.
Ara les expressions
més fortes que mai
m'ajudaran en cada lloc
per poder-me defensar.
I ningú
xicotet o gran
em dirà el que ha de passar.

Maribel Romero Yuncal

VIOLÈNCIA DE GÈNERE

Aquests poemes parlen de la violència de gènere a l'amor romàntic, de com les dones romanen en silenci davant certes situacions i de com la societat prefereix que ens quedem callades per no ser un destorb, de com hem d'aguantar i patir en silenci per tal de no ser jutjades, del fet que hem de vestir-nos d'una manera determinada per tal de no «provocar», de com ens fan creure que tot el que fem està mal i de com hem de ser fortes i alçar la nostra veu davant situacions d'injustícia.

Es tracta de donar visibilitat a les dones i als problemes que vivim dia rere dia, tractant de normalitzar-los el menys possible, però a la vegada de fer entendre que és quelcom més comú del que pareix i que, al cap i a la fi, la violència masclista existeix.

Aquests problemes també es reflexen en persones joves, especialment en espais com els nostres centres escolars o fins i tot a casa, en un entorn familiar. Són problemes que tenen a veure amb l'autoestima dels joves, ja que molts problemes que tenen els adolescents troben el seu origen en el tipus de comentaris que es fan entre ells, escolten dels altres i acaben reproduint encara que siga de manera inconscient. De la mateixa manera, la violència de gènere troba el seu origen en la reproducció d'una manera de relacionar-nos estereotipada i, ja siga perquè vivim o presenciem algun tipus de maltractament, és molt comú i probable que repetim aqueixos patrons en un futur.

Raúl Pérez Martínez i Antonella Viani Erazo

Cap avant

Dones, dones, alceu la veu
mai callades vos quedeu
balleu, somieu, estudieu
sense que vos lleven la veu.

Aquesta lluita anem a guanyar
totes juntes caminant
sense eixir-nos d'aquesta mar
que ens emporta cap avant.

Ens volen callades, submises
i ben a prop d'ells
però mai eixa satisfacció
els donarem.

Tenim força, valentia i amb això acabarem
però fins que eixe any arribe
no baixarem el cap
ni segellarem els nostres llavis.

Iris Jiménez Plaza

Sofrint en silenci,
un dolor al pit,
volent ser lliure,
volent ser feliç.

Cicatris morades
que veig a l'espill;
elles em recorden
el que he estat vivint.

Si poguera desitjar
m'agradaria fugir
i alçant la veu
soltaria un crit.

Escolteu dones
jo vos vull dir
que som fortes
i podem posar-li fi.

Claudia Penella Teruel

No recorde

Què difícil explicar-te
aquesta veritat,
perquè tu no saps res
sobre la seua vestimenta
que es va lliscant
pels ossos
i es pren
com una planta enfiladissa amarga
en el més profund
dels arrels de la vida.

Què importa.

Tot és tan inútil.

Un està atrapat,
encongít com un fetus,
sense lluitar,
perquè la por bestial
t'ofega, t'empresona.

No hi ha somnis, ni records,
només l'aigua maligna
que submergeix el cos tremolós.

Núria Romero Bascuñana

Milions de dones alçades
milions d'ànimes callades,
alceu les veus i no calleu
que se'ns escolte per tot arreu.

Canteu, balleu, somnieu,
en conclusió, no pareu
i que ningú vos furte
la vida que desitgeu.

Dones de tot el món
hem de lluitar per la nostra llibertat,
ser feliç no és una opció,
és una obligació.

Alcem els braços cap al cel,
per totes les dones que estem perdent.

Naila Muñoz Cartán

Bé o mal?

Moltes ferides per amor,
per la seua gelosia.
És culpa meua.
Ell no vol fer-ho.
Està bé o està mal?

Em besa i m'abraça,
es preocupa i em cuida;
si jo em porte mal,
els colps me'ls guanye jo.
Està bé o està mal?

Està bé perquè em vol cuidar
però em fa molt de mal
però em cura
i és culpa meua.
Està bé o està mal?

Lola García Cortina

Per la nit s'escolta
un plor en la cuina,
però ningú se n'adona
excepte la petita cosina.

Ella baixa per l'escala
fins arribar a la cuina
i el pare li exclama
que li passe la heroïna.

A la xiqueta no li importa
i va a comissaria.

Li pregunten que li passa,
però ella no diu res.
La porten de nou a casa
i la xica desapareix.

La casa està abandonada,
ja no hi ha ningú,
excepte el cos de la mare
amb llàgrimes als ulls.

Marco Vendrell Paraje

Les paraules són armes de doble fil
que poden ferir fins i tot l'ànima.

Ell em va ferir l'ànima. Moltes vegades.
Jo estimava la persona que les deia,
la seua opinió era molt important.

Al principi parlava amb mi
em xiuxiuejava a cau d'orella
les paraules més boniques i
em dedicava les cançons més romàntiques.
Era el cel...

Però ja no em parlava
ja no hi ha cap xiuxiueig
ni cançons ni paraules.

Ja no es comunica amb mi
i les poques paraules que diu
són pensades amb àcid,
són carregades amb ràbia i
són enviades amb intenció.

Va ser de sobte i van ser
tantes voltes...

"Però de segur està passant
una mala ratxa.
Tot el món pot estar mal"
—em deia jo a mi mateixa—.

Es va adherir a mi com una enganxina
que es va arrencar i es va
emportar una part irreemplaçable.

Perquè no obstant, dir poc fa mal,
i les teues paraules
són una espina que porte al cor.

Mónica Catalina Antúnez Almagro

No és amor

He vist aquest matí com l'amor se n'anava lentament,
no em colpejava, però no em deixava tallar-me les fulles
perquè a ell no li agradava.

Ell es va enamorar de les meues flors,
però no de les meues arrels i
quan va arribar la tardor,
no va saber què fer amb mi.

Ara plou al meu voltant i em sent traïda,
de dilluns a diumenge,
un pardal em fa companyia
i em dona el valor de seguir endavant i ser independent,
perquè m'ha ensenyat que l'amor
no són només paraules,
sinó també són fets.

Beatriz Caño Ortiz

EL BON AMOR

Què és l'amor? És només romàntic? Té alguna cosa a veure l'amor amb l'amor romàntic? És per a sempre? L'amor se sent, no es pensa. Sempre s'ha dit que l'amor és l'objectiu de qual-sevol persona, sobretot de les dones. Assumim que el patiment és necessari per estimar, que si no pateixes per l'altra persona no la vols. En alguns casos som capaços d'aferrar-nos a relacions passivo-agressives.

Com ha de ser, llavors, l'amor?

No hi ha una manera específica d'estimar però sí podem parlar de com és el bon amor. Tampoc el bon amor ha de ser sempre l'amor d'una parella. Una relació sana és aquella on hi ha honestat, respecte i confiança, entendre que pot ser un bon amor, inclús quan hi ha problemes i no és una relació eterna. L'amor hauria de ser, bàsicament, un lloc segur.

Estem acostumades a que l'home es el dur, fort i independent i la dona es la submisa, fidel i obedient. Però en el bon amor, les dos persones són iguals i no hauria de dependre el seu comportament del seu gènere. Un vertader amor-del-bo és aquell on allò més important és voler que l'altra persona siga feliç, sense aferrar-nos a la dependència. No hauríem d'estereotipar una relació.

Cal no coartar a l'altra persona per por a perdre-la. És complicat, però cal esborrar eixes idees heteronormatives sobre les que la societat està assentada.

Beatriz Caño Ortiz i Lola Carbonell Serrano

Mare

La blanca Lluna
que amb la seua lluentor em guia,
que em parla a cau d'orella.
Què faria sense la lluna?

El dia que no estiga
el meu món morirà,
algun dia passarà,
caldra obrir les ales
i eixir a volar.

Mélani Sánchez Sánchez

Mil idees formen i regiren la meua ment
totes encadenades amb els seus xicotets grillons,
desitjant ser exposades i escoltades
però al final del dia encara segueixen lligades.

No m'il·lusiona una història idíl·lica,
no espere ser Julieta,
ni sota el meu control sotmetre a Romeu.
El meu vertader jo desitge mostrar
després de la meua màscara deixar.

El meu lloc anhele que prengues
i expresses tots els teus mals.
Jo ho faig igual
per a perseguir el teu benestar
i espere la teua lluita com al meu igual.

No calles allò que vull escoltar
i que em fa malament no estar.

Sofia Valiente Montoya

AL CAPDAVALL

No en sabem gaire, d'història.
I tanmateix,
podeu estar-ne ben segurs,
som el seu producte delitossíssim
i un gran buit tot ple de fórmules
precioses que es clivellen
massa a espai.

Marc Granell